

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **P. S.**
bytem K., S.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2017, č. j. 154960/2015/KUSK-DOP/HRO, sp. zn. 154960/2015/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Čáslav, Odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 10. 2015, č. j. DOP 19943/15, sp. zn. 1465/2015, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Konkrétně namítal absenci uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neexistenci správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, absenci posouzení zavinění

správními orgány, absenci odkazu ustanovení o sankci, nezákonnost sankce, absenci uvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, absenci odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje, protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a absenci výzvy k doplnění blanketního odvolání. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí žalobcovu argumentaci až dále v odůvodnění rozsudku.

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám. Z důvodu značné rozsáhlosti uvádí soud argumentaci žalovaného také až dále v odůvodnění rozsudku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Kutná Hora, Dopravní inspektorát předala správnímu orgánu I. stupně přípis ze dne 3. 6. 2015, který obsahoval informace týkající se přestupku spáchaného dne 1. 6. 2015 v Čáslavi v ulici Jeníkovská před vstupem do OD Kaufland za užití motorového vozidla RZ X. K přípisu byl přiložen důkazní materiál obsahující fotodokumentaci přestupkového jednání a výpis z centrálního registru vozidel (karta vozidla RZ X), z něž vyplývalo, že provozovatelem vozidla v době spáchání přestupkového jednání byl žalobce.
5. Dne 5. 8. 2015 byla žalobci doručena výzva k uhrazení určené částky (500 Kč) podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) porušením ustanovení § 4 písm. b), § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Vozidlo, jehož provozovatelem byl žalobce, stálo dne 1. 6. 2015 v době minimálně od 19:06 hod do 19:11 hod v Čáslavi v ulici Jeníkovská před vstupem do OD Kaufland v místě, kde je vodorovným značením V 12c - Zákaz zastavení - zakázáno zastavení. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
6. Podáním ze dne 10. 8. 2015 sdělil žalobce prostřednictvím svého zmocněnce - společnosti F. C. správnímu orgánu I. stupně, že v uvedené době měl vozidlo k užívání a řídil jej pan A. A., narozený X.
7. Dne 1. 10. 2015 učinil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), protože nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
8. Dne 5. 10. 2015 správní orgán I. stupně doručil zmocněnci žalobce oznámení o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
9. Dne 23. 10. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 1. 6. 2015 v 19:06 hodin nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 1 000 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

10. Dne 9. 11. 2015 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobce blanketní odvolání, ve kterém zároveň žádal o poskytnutí kopie části spisu, případně sdělení možného termínu nahlédnutí do spisu, a o stanovení lhůty pro doplnění odvolání.
11. Dne 15. 11. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

14. Ještě než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že ve většině žalobních bodů žalobce namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí, případně obecně brojí proti oběma rozhodnutím, aniž by specifikoval, jestli se uvedené chyby dopustil pouze správní orgán I. stupně a žalovaný se s tímto pochybením nevypořádal, nebo jestli se uvedeného pochybení dopustily oba správní orgány. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň také platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (zde žalovanému). Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek, to znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň však žalobce nemá na zrušení prvostupňového rozhodnutí právní nárok, neboť na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106, sb. NSS č. 1456/2008).
15. Soud také nepřehlédl, že žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení jedinou věcnou odvolací námitku, se kterou by se mohl žalovaný vypořádat. Za takové situace bylo povinností žalovaného přezkoumat v zásadě toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Soud si je však vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, ve kterém Nejvyšší správní soud nevyloučil možnost žalobce uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil

v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Soud musí postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce, na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71) přihlídnout k tomu, co žalobce nadnesl v žalobě. Žalobce mohl většinu námitek, v tomto případě žalobních bodů, uplatnit již ve správním řízení, neboť směřují zejména proti kvalitě výroků nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zároveň ale nejsou tyto žalobní body z přezkumu soudem vyloučeny. Vyloučeny jsou pouze v tom rozsahu, ve kterém je zpochybňována zákonnost postupu žalovaného z důvodu, že se dopustil procesních vad, když se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které žalobce ale ve správním řízení neuplatnil.

16. Soud v této úvodní části ještě upozorňuje na jistou zmatečnost žaloby. Žalobce totiž opakovaně cituje ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, ovšem zjevně v různých časových verzích, a dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí, protože odkazují na (dle žalobce) nerelevantní a nepřiléhavá ustanovení. Je tak nutné nejprve postavit najisto, jaké časové znění zákona o silničním provozu je rozhodné pro posuzování skutku, za který žalobce odpovídá, a dále určení procesního předpisu, podle kterého tak bylo rozhodnuto.
17. Soud předně poukazuje na to, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu, nikoli ze spáchání přestupku. V takovém případě probíhalo správní řízení podle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích. V tomto případě změnu procesního předpisu nepřineslo k 1. 7. 2017 ani nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), protože ten v ustanovení § 112 odst. 4 stanoví, že *„zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů“*. Žalobce se tak nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale pouze procesních ustanovení, které obsahoval správní řád.
18. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt pak platilo, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu (to znamenalo, že pro ně neexistoval právní předpis upravující podmínky odpovědnosti, jako tomu bylo a je v případě přestupků). Právní úprava jiných správních deliktů v jednotlivých jiných zákonech neobsahovala všechny potřebné hmotněprávní instituty (např.: předpoklady deliktů způsobilosti, okolnosti vylučující protiprávnost, důvody zániku odpovědnosti za správní delikt). Chybějící hmotněprávní instituty vyvolávaly v praxi vážné problémy při aplikaci jednotlivých skutkových podstat. Jedním z řešení tak bylo využití analogie zákona o přestupcích, popřípadě analogie trestního práva hmotného (srov. důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, obecná část). Vzhledem k tomu, že pro správní delikty neexistovalo obecné ustanovení, které by upravovalo časovou působnost aplikovatelných zákonů a vzhledem k tomu, že i Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, k závěru že *„ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty,“* aplikuje zdejší soud analogicky ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, který v době spáchání správního deliktu (ke dni 1. 6. 2015), stanovoval, že *„odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání*

přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“ Toto ustanovení nedoznalo za dobu projednávání přestupkového jednání žádných změn. Zároveň dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, který ovšem obsahuje v ustanovení § 2 odst. 1 totožné pravidlo.

19. Ke dni spáchání správního deliktu byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb. Ustanovení § 125f, podle kterého se správní delikt žalobce posuzuje, pak znělo následovně:

- (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
- (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
- (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
- (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
- (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
 - a) *bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
 - b) *podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*

20. Z tohoto znění bude soud vycházet při vypořádání žalobních bodů. Z této verze vycházely zároveň i správní orgány, když vedly s žalobcem správní řízení, neboť jak bude uvedeno dále, nová právní úprava není pro žalobce příznivější.
21. Závěrem této úvodní části k vypořádání žalobních bodů soud ještě konstatuje, že žaloba je sice velmi obsáhlá, ovšem argumentačně poněkud chudá, neboť žalobce pouze aplikuje procesní strategii, ve které se snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány a tím se snaží dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova, aniž by byl žalobce schopen předložit jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly. Odůvodnění správního rozhodnutí je podmínkou jeho přezkoumatelnosti, ovšem v případě, kdy žalobce zpochybňuje kvalitu určitých důkazů poprvé až v rámci žaloby, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč ten který konkrétní důkaz byl přípustný, když v rámci správního řízení žalobce žádné námitky

neuplatnil.

22. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

23. Žalobce v prvním žalobním bodu namítá nezákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro absenci konstatování formy zavinění. Poukazuje na to, že jak podle úpravy obsažené v zákoně o přestupcích (§ 77), tak i podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný uznán vinným, mimo jiné obsahovat formu zavinění.
24. Žalovaný k tomu uvedl, že podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu není k odpovědnosti za správní delikt zavinění vyžadováno, proto formu zavinění není nutno uvádět.
25. Soud shledal žalobní bod nedůvodným. Především opakuje, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, nikoliv z přestupku. Procesním předpisem, podle kterého bylo řízení vedeno, tak byl správní řád a nikoli zákon o přestupcích. Náležitosti výroku rozhodnutí upravuje § 68 odst. 2 správního řádu tak, že se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. Uvedené ustanovení tak nezakládá povinnost správním orgánům uvádět ve výroku rozhodnutí o správním deliktu i formu zavinění.
26. Správná není ani úvaha žalobce, pokud odkazuje na ustanovení § 77 zákona o přestupcích ve znění obsahujícím podmínku uvedení formy zavinění, neboť ta byla do § 77 doplněna až novelou zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon o přestupcích, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů a některé další zákony, která nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015, tedy až po zahájení správního řízení o správním deliktu žalobce. Tato novela pak obsahovala v části první čl. II - přechodné ustanovení, podle kterého platilo, že řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
27. V projednávané věci nelze aplikovat ani ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, na které žalobce též odkazuje, protože přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu se dokončí podle dosavadních zákonů.
28. Z žádného zákonného ustanovení tak není na případ žalobce aplikovatelné ustanovení § 77 zákona o přestupcích ve znění zákona č. 204/2015 Sb., a ani § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobní bod není důvodný.

Neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

29. Žalobce namítá, že „správní delikt provozovatele vozidla“ sice existoval v době rozhodování správního orgánu I. stupně, ale existovat přestal novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, (dále jen „zákon

č. 183/2017 Sb.“). Pro posouzení důvodnosti žalobní námitky pak není relevantní posuzovat, jestli mohl být žalobce uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla, ale podstatné je, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala. Žalobce zastává názor, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné. V této souvislosti se dovolává rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 1. 11. 2017, č. j. 59 A 53/2017 – 35, který se zabýval posuzováním odpovědnosti za spáchání deliktu s ohledem na změnu právní úpravy od doby, kdy ke spáchání deliktu došlo.

30. Žalovaný k této námitce odkazuje na znění ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého se zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu dokončí podle dosavadních právních předpisů. Na základě tohoto ustanovení tak bylo řádně aplikováno a ve výroku obsaženo ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
31. Soud v této námitce přisvědčuje žalovanému. Již výše citoval přechodné ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého platí, že řízení neskončená před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Vzhledem k tomu, že se tak žalobcův případ stále projednával podle správního řádu, avšak analogicky se uplatnilo ustanovení § 7 zákona o přestupcích, které stanovuje, že se odpovědnost za přestupek nebo jiný správní delikt posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku nebo jiného správního deliktu, je zřejmé, že žalobce byl správně uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla a nikoli z přestupku provozovatele vozidla, protože ke dni spáchání tohoto jiného správního deliktu, tedy k 1. 6. 2015, upravoval zákon o silničním provozu skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla.
32. Není důvodná ani námitka, podle které přijetím novely zákona č. 183/2017 Sb. došlo ke zrušení správního deliktu provozovatele vozidla. Zmiňovaná novela totiž přinesla pouze terminologické úpravy bez toho, aby zaniklo vymezení skutkové podstaty. Nešlo tudíž o změnu úpravy, která by byla pro žalobce příznivější. Nová právní úprava pouze sjednotila terminologii tak, že zanikl termín „správní delikt“ a byl nahrazen termínem „přestupek“, a dále v této skutkové podstatě došlo k zavedení legislativní zkratky „provozovatel vozidla“, která byla v minulosti rozepsána jako „právnícká nebo fyzická osoba“. Žalobní bod tak není důvodný. Žalovaný nepochybil, když ponechal ve výroku rozhodnutí uvedení termínu „správní delikt provozovatele vozidla“ a nikoli „přestupek provozovatele vozidla“.

Zavinění

33. V dalším žalobním bodě se žalobce domáhá uplatnění právní úpravy účinné od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017, která pro naplnění skutkové podstaty přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele motorového vozidla vyžadovala zavinění. Tuto právní úpravu je podle žalobce s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* třeba aplikovat i na správní delikty spáchané před nabytím její účinnosti. V této souvislosti žalobce namítl jinou účinnost zákona č. 183/2017 Sb., a to až od 13. 7. 2017, nikoli již od 1. 7. 2017, jak je uvedeno v čl. CCLVII tohoto zákona. Podle žalobce nemohl tento zákon nabýt účinnosti dříve než 15. dnem od vyhlášení ve Sbírce zákonů z důvodu, že zákonodárce nikde neodůvodnil existenci naléhavého obecného zájmu, který je podmínkou pro stanovení dřívějšího počátku účinnosti.

34. Žalobce odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše, aby porušení zákona jeho vozidlem předešel, když řidiče poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od něho slib, že tyto bude respektovat.
35. Žalovaný námitku žalobce nepovažuje za důvodnou, k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek není podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu vyžadováno zavinění.
36. Soud znovu poukazuje na výše citované přesné znění zákona o silničním provozu, podle kterého se posuzuje správní delikt, jehož se měl žalobce dopustit. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že neobsahovalo explicitní vyluku zavinění ze skutkové podstaty, jako je tomu nyní (aktuální znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uvádí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění).
37. I přesto, že je zavinění obligatorním znakem charakterizujícím subjektivní stránku přestupku a i přesto, že až zákonem č. 183/2017 Sb., došlo k textové změně uvedeného ustanovení, které nyní explicitně stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění, nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků tohoto přestupku (dříve správního deliktu), neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]bsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasté frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či delikty, jimiž nebyl způsobem žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytrýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel vozidla svěřil (culpa in eligendo). (...) v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“
38. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, pak Nejvyšší správní soud také uvedl, že „[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“
39. Není tedy pochyb o tom, že textová změna ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, která v odst. 3 již přímo stanovuje, že ke spáchaní přestupku podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění, nepřinesla změnu v obligatorních znacích a v pojetí tohoto přestupku, dříve správního deliktu, neboť i dříve byla odpovědnost provozovatele vozidla, i v případě, že se

jednalo o fyzickou osobu, založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgány nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobce na spáchání uvedeného správního deliktu, když je ze zákonné úpravy zřejmé, že provozovatel vozidla odpovídá za spáchaný správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti. Žalobní bod není důvodný.

Neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno o sankci, a nezákonnost sankce

40. V této části rozsudku soud řešil společně dva vzájemně propojené žalobní body žalobce, a to konkrétně žalobní bod, ve kterém žalobce namítal neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci, a druhý žalobní bod, ve kterém žalobce namítal nezákonné uložení sankce.
41. Podrobněji žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci. Uvedl, že správní orgán I. stupně zohlednil ustanovení § 125f odst. 3, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu „*k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění*“, odkaz na toto ustanovení tak žalobce považuje za irelevantní. S účinností zákona o odpovědnosti za přestupky od 1. 7. 2016 pak platí, že pachatelé lze uložit jen takový druh trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Za den, kdy bylo o přestupku rozhodnuto, přitom považuje žalobce den, ke kterému rozhodnutí nabylo právní moci, nemístný tak byl i odkaz na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f), které k právní moci rozhodnutí již neexistovalo.
42. Dále žalobce namítal, že z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1 000 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Podle žalobce nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu - pokutu.
43. Žalobce rovněž namítal, že sankce, která mu byla uložena, je nezákonná, neboť mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, tj. pod hranicí sazby stanovené ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, podle něhož se za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) uloží pokuta v rozmezí 1 500 Kč – 2 500 Kč. Pochybení správního orgánu je spojené s právní nejistotou, neboť v dalším možném projednání věci může být vydáno nové rozhodnutí.
44. Žalovaný s poukázáním na znění správním orgánem I. stupně odkazovaných ustanovení ke dni spáchání správního deliktu ani tuto námitku žalobce nepovažuje za důvodnou. Ohledně výše udělené sankce odkázal na ustanovení § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu ve znění do 19. 2. 2016, podle kterého se v blokovém řízení ukládala sankce za přestupek podle odstavce 1 písm. k) do 2 000 Kč.
45. Na tomto místě soud připomíná, že správní řízení probíhalo podle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích. Změnu procesního předpisu nepřineslo k 1. 7. 2017 ani nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Pro posouzení správního deliktu a rozhodnutí o sankci je pak relevantní znění zákona o silničním provozu ke dni spáchání správního deliktu.
46. Vzhledem k tomu, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu, a správní řízení bylo vedeno podle správního řádu, je rozhodné ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, které stanoví náležitosti výrokové části, v níž se uvede řešení otázky, která je

předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání.

47. Správní orgán I. stupně uvedl: *„Správní orgán za tento správní delikt povinnému ukládá pokutu ve výši 1 000 Kč, podle § 125f odst. 3 s přihlédnutím k 125c odst. 1 písm. k) za použití § 125 odst. 4 písm. f) vše zákona o silničním provozu, která je podle § 125e odst. 7 zákona o silničním provozu splatná do 30 dnů (...),“* v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dále uvedeno, že *„správní orgán přihlédl k závažnosti zde posuzovaného správního deliktu, jehož porušení je vyjádřeno sankcí pokuty, vycházejíc z rozmezí sankce za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu může činit až 10 000 Kč. Řidič uvedeného vozidla porušil pravidlo zákazu zastavení vyznačené vodorovným dopravním značením, a to před vstupem do obchodního domu Kaufland, tedy vytvořil překážku v místě, kde se shromažďuje a prochází značné množství lidí. Toto považuje správní orgán za přítěžující skutečnost, když přesto správní orgán neuložil pokutu na horní hranici sankce možné uložit za přestupek, ale pouze v polovině tohoto rozmezí.“* Jak je patrné z uvedené citace, byly ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí uvedeny odkazy na všechna relevantní ustanovení, včetně odkazu na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Proto není důvodný žalobní bod, ve kterém žalobce tvrdí, že správní orgány neuvedly ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o sankci.
48. Zároveň ale soud připouští, že správní orgány nerespektovaly zákonné rozmezí sankce, která mohla být podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena v rozmezí mezi 1 500 Kč a 2 500 Kč. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu pod tímto zákonným limitem, když pokutu vyměřil ve výši 1 000 Kč. Žalovaný zároveň toto pochybení nikterak nenapravil.
49. Pokuta, která byla žalobci udělena, je sice nezákonná, neboť neodpovídá zákonnému rozmezí podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ovšem zároveň je pro žalobce příznivější. V tomto kontextu tak soud odkazuje na rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013 – 35, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„je vždy nutné zvážit a vyhodnotit, jak se procesní vada dotkla sféry adresáta veřejné správy. Pokud se procesní vada správní sféry adresáta veřejné správy nedotkla, případně se na jeho postavení projevila pozitivním způsobem, není důvod takové rozhodnutí rušit pro nezákonnost. Zrušit takové správní rozhodnutí by podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu bylo na místě, pokud by zásah do právní sféry adresáta byl negativní, nebyl by následným postupem správního orgánu odstraněn a pokud by negativní zásah dosahoval určité negativní míry. Jinými slovy pokud je zásah do práv velmi nepatrný, Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro rušení příslušného rozhodnutí z důvodu jakéhokoli procesního pochybení správního orgánu, a to v souladu se zásadou de minimis non curat preator (maličkostmi se soudce nezabývá)“.* Soud sice shledal pochybení na straně správních orgánů při vyměřování pokuty za správní delikt žalobce, zároveň se ale nejednalo o takové pochybení, na základě kterého by bylo důvodné napadené rozhodnutí zrušit.

Absence uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno; absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

50. V dalších žalobních bodech žalobce uvádí, že žalovaný pochybil, když neuvedl ustanovení,

podle kterého bylo rozhodováno, když uvedl pouze porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ale již neuvedl konkrétní porušenou právní normu. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovuje provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Právní norma § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je tak blanketní normou. V případě normy s blanketní či odkazující dispozicí však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Správní orgán I. stupně však tuto svou povinnost nesplnil a na konkrétní ustanovení, které mělo být porušeno, neodkázal. Na věci nemůže podle žalobce nic měnit ani odkaz na údajně porušenou dopravní značku, neboť tato není stanovena zákonem o silničním provozu, navíc absentuje odkaz na konkrétní právní předpis, kterým byla ustavena. Dle žalobce je nutné, aby ve výroku rozhodnutí bylo konkretizováno, jaké ustanovení řidič vozidla porušil. Ohledně těchto tvrzení se žalobce dovolává závěrů přijatých v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, Krajského soudu v Ústí nad Labem (pobočka v Liberci) ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33, a Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2017, č. j. 30 A 213/2016 – 41.

51. Dále žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože neobsahuje odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje. Toto tvrzení podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2017, č. j. 62 A 169/2015 - 29.
52. Podle žalovaného výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje podrobný popis deliktního jednání, jímž byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. A dále žalovaný uvedl, že se nevedlo přestupkové řízení a zjišťuje se tak naplnění podmínek ustanovení § 125f zákona o silničním provozu.
53. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: *„(...) se dopustil správního deliktu proti zákonu o silničním provozu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel osobního automobilu tov. zn. Š.O., státní poznávací značky (registrační značky) X, zapsaný v centrálním registru vozidel, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 1. 6. 2015 v 19.06 nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť v uvedenou dobu řidič stál s tímto vozidlem v obci Čáslav, ulici Jeníkovská před vchodem do obchodního domu Kaufland v místě, kde je vodorovným dopravním značením V 12c – Zákaz zastavení zakázáno zastavení.“* Z odůvodnění tohoto rozhodnutí pak vyplývá, že porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkretizoval, že přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) se nezjištěný řidič dopustil porušením ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož je při účasti na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
54. Podle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané

povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2).

55. Z výše citovaného ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že správní orgány mají povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, pak doplnil, že „[s]právní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“
56. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 -73, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012 - 32).
57. Lze přisvědčit žalobci, když namítá, že správní orgán I. stupně pochybil, neboť ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaké konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu bylo uvedeným jednáním porušeno. V posuzovaném případě však toto pochybení nedosahuje takové intenzity, aby bylo nutné správní rozhodnutí zrušit. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí podrobně popsal jednání, jímž byly povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích porušeny, odkaz na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu pak uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k takto jasnému vymezení skutku o porušené povinnosti a všech zákonných ustanoveních tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu tak v posuzované věci není pochyb. Současně je skutek vymezen natolik konkrétně, že jej nelze zaměnit s jiným a nehrozí tak nebezpečí opakovaného postihu za týž skutek. Žalobní body nejsou důvodné.

Protiústavnost

58. Žalobce dále namítá neústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ztotožňuje se zejména s usnesením Senátu, ve kterém byl vyjádřen názor zpochybňující ústavní konformnost tohoto ustanovení.
59. Žalovaný v této souvislosti poukázal na to, že žalobce by se odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla zbavil, pokud by označil řidiče vozidla. Jestliže tak neučinil, musí nést následky svého jednání.
60. K namítané protiústavnosti odkazuje zdejší soud na náleze Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve kterém Ústavní soud neshledal nesoulad napadeného

ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy. Ústavní soud mj. uvedl, že „[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidičům má působit zejména preventivně, aby se porušování těchto povinností do budoucna nedopouštěli. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacení pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinností neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky.“

61. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu již podrobil zkoumání jeho souladu s ústavním pořádkem a dospěl k závěru, že toto ustanovení s ním není v rozporu, je i tento žalobní bod nedůvodný, neboť žaloba nepřináší žádné další argumenty, které by bylo potřeba zohlednit, a zdejší soud se plně ztotožnil se závěrem Ústavního soudu o ústavní konformitě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem. Ani tento žalobní bod není důvodný.

Absence výzvy k doplnění odvolání

62. V posledním žalobním bodu žalobce uvádí, že správní orgán pochybil, pokud žalobce nevyzval k doplnění blanketního odvolání. K povinnosti správních orgánů odstraňovat vady podání se žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53 a ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67.
63. Žalovaný v tomto ohledu poukázal na průběh správního řízení, kdy žalobce měl po celou dobu řízení možnost navrhnout a tvrdit skutečnosti, se kterými je spojen zánik odpovědnosti provozovatele vozidla. V odvolání mohl, tak jako v průběhu správního řízení, namítat pouze skutečnosti uvedené v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobce však takovou skutečnost nenamítá ani v žalobě, je tedy nesporné, že výzva k doplnění odvolání by byla pouze formalitou. Žalovaný rovněž uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že ze strany společnosti F. C. se jedná pouze o obstrukce (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 73/2016-40 nebo 1 As 301/2016-58).
64. Podle § 82 odst. 2 správního řádu *musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.*
65. Soudu je známo rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, č. j. 54 Ca 1/2008-30, Sb. NSS č. 1578/2008, ze kterého vycházel i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53, na jehož závěry žalobce odkazoval.

Ovšem skutkový stav zdrojového rozsudku byl značně odlišný a komplikovanější, než v nyní projednávaném případě, a to zejména s ohledem na to, že byl v rámci správního řízení dodatečně prováděn znalecký posudek ohledně okolností dopravní nehody a navíc v době, kdy plynula lhůta pro podání odvolání, byl tamní žalobce v nemocnici bez jasné prognózy ohledně termínu propuštění.

66. Oproti tomu v nyní projednávaném případě se nejedná o skutkově složitý případ, nadto bylo žalobci v rámci správního řízení umožněno seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, včetně prvostupňového rozhodnutí. Soud proto posoudil postup žalovaného obdobně jako Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 30 A 35/2015 – 32 (správní delikt provozovatele vozidla, stání v místě s dopravním omezením bez uhrazeného parkovacího poplatku), a konstatuje, že bylo pochybením, když správní orgán nevyzval žalobce k doplnění blanketního odvolání, ovšem žalovaný se i přes absenci odvolacích námitek zabýval dostatečně skutkovou i právní stránkou věci. Ostatně ani žalobce nepředestřel v žalobě takové skutečnosti, které by měly za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Soud by za daných skutkových okolností považoval za přepjatý formalismus, pokud by, z důvodu nevyzvání žalobce k doplnění blanketního odvolání, napadené rozhodnutí zrušil. Nadto žalobce ani v žalobě neuvedl, z jakého důvodu odvolání nedoplnil, i když si byl vědom toho, že podal pouze blanketní odvolání a neuvedl ani žádné důvody, které mu bránily v řádném podání odvolání během odvolací lhůty. Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

67. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
68. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně